

Юси Аглер-Улсен

УБИЙЦИ НА ФАЗАНИ

Гореци благодарности на Хене Адлер-Улсен за ежедневно оказваната подкрепа и за удивителната ѝ мъдрост. Благодаря и на Хенинг Кюре, Елсебет Веренс, Фреди Милтън, Еди Киран, Хене Петерсен, Миша Шмалицийг и Хенинг Кюре за безценните и задълбочени коментари, както и на Йенс Веренс за консултацията по логистика, и на Ане К. Андерсен за октоподните ѝ пипала и за орловото ѝ око. Благодаря и на Гите и Петер К. Ранес, и на Датския център за писатели и преводачи в Хал за гостоприемството по време на престойта ми там, на Пол Г. Екснер за обичайната му безкомпромисност, на Карло Андерсен за предоставената информация от най-разнообразни сфери, в частност за особеностите на лова, и на полицейски комисар Лейф Кристенсен за щедро споделения с мен опит и за внесените професионални уточнения.

Благодаря и на вас, прекрасни мои читатели, които посещавате моята уеб страница www.jussiadlerolsen.com и ме вдъхновявате за нови творчески начинания.

Юси Адлер-Улсен

Убийци на фазани

Превела от датски: *Ева Кънева*

 MAC

*Посвещава се на трите грации
Ане, Лене и Шарлоте,
всяка от които е и желязна лейди.*

Jussi Adler-Olsen

FASANDRÆBERNE

© JP/Politikens Forlagshus A/S, København, 2008

Юси Адлер-Улсен

УБИЙЦИ НА ФАЗАНИ

Превела от датски: *Ева Кънева, 2014*

Оформление на корицата: *Живко Петров*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Пролог

Над върхарите изтрещя поредният изстрел.

Виковете на гоначите се усиливаха. Пулсът му туптеше все по-яростно в тъпанчетата, докато влажният въздух стържеше дробовете му до болка. „Тичай, колкото те държат краката, внимавай само да не паднеш! – насърчаваше се той. – Рухна ли, повече няма да се изправя. По дяволите, как да си освободя ръцете? О, тичай, тичай... шшшт. Не бива да ме чуват. Дотук ли бях? Така ли ще свърша?“

И клоните дращеха лицето му и оставяха кървави дири, а кръвта се смесваше с потта.

Виковете долитаха до ушите му отвсякъде. В този миг го връхлетя страхът от смъртта. Прогърмяха още няколко изстрела. Свистенето на куршумите се чуваше все по-близо, потта бликаше неудържимо по тялото му и образуваше плътен слой под дрехата.

След минута или най-много две щяха да го настигнат. Защо не можеше да освободи ръцете си от проклетото тиксо?

Яростно пърхане на криле. Подплашени от изстрелите, няколко птици литнаха и се изгубиха над върхарите. Сенките затанцуваха по-игриво зад стройния шпалир от смърчове. Ловците скъсиха дистанцията на стотина метра. Виковете станаха по-отчетливи, жаждата за кръв – по-осезаема.

Как ще го убият? С куршум или със стрела? И край? Всичко приключва?

Не, не... няма да се задоволят с толкова леко наказа-

ние. Тези мерзавци не са толкова жалостиви. Стискат пушки и окървавени ножове. Неведнъж са показвали колко безпощадни са с арбалета!

„Къде да се скрия? Дали да не се върна? Ще успея ли?“

Погледът му шареше по земята, но под превръзката, която почти покриваше очите му, виждаше само тънка светла ивица и краката му непрекъснато се препъваха.

„Сега дойде моят ред да разбера какво е да попаднеш в ръцете им. Няма да ме пощадят. Ще търсят пълно удовлетворение. Само то ще ги усмири.“

Сърцето му се разблъска още по-лудешки.

1

Тя пое огромен риск, дръзвайки да върви по главната улица. Уви се в зелен шал и тръгна покрай осветените витрини, докато очите ѝ непрекъснато сканираха минувачите. За нея беше важно да ги разпознава, но да остане незабележима за тях; да заживее в мир с демоните си и да остави другото на онези, дето сега профучаваха покрай нея; да остави другото на озлобените негодници с мъртви погледи.

Кими погледна уличните лампи. Бяла светлина обливаше асфалта. Тя разтвори ноздри. Скоро щеше да застудее. Настана време да подготви леговището си.

Застана сред групата чакащи пешеходци. Измежду премръзналите посетители на увеселителния парк „Тиволи“ забеляза жена в туидово палто. Минувачката я изгледа през присвити очи, сбърчи гнусливо нос и се отдръпна, за да е сигурна, че няма да се докосне до Кими. „Не се поддавай“ – забумтя предупредителният глас в главата ѝ, докато гневът правеше първите си опити да я завладее.

Погледът ѝ се плъзна надолу и спря върху прасците. Чорапогашникът на непознатата блестеше дискретно, а краката ѝ свършваха в обувки с висок ток. Устните ѝ се свиха в презрителна гримаса. Един шут – и ще просне тази фръцла на паважа! Нека разбере, че дори костюм от „Кристиан Лакроа“ не е застрахован срещу калта по тротоара. Тъкмо ще се научи да се пази.

Кими се вгледа право в лицето на непознатата. Ясно

очертана очна линия, напудрен нос, грижливо оформени къдрици. Недружелюбен поглед. Не от вчера ги познаваше тя тези кифли. Нали някога беше тяхна посестрима. Арогантни, надути пуйки без никакво съдържание. Копия на мащехата ѝ. Някога такива жени се наричаха нейни приятелки.

Сега Кими ги ненавиждаше от дън душа.

„Направи нещо – зашепнаха гласовете в главата ѝ. – Не се примирявай. Покажи ѝ коя си. Хайде!“

Кими се загледа към скупчилите се тъмнокожи момчета на отсрещния тротоар. Ако не я държаха толкова зорко под око, щеше да бутне непознатата, докато автобус 47 профучава покрай пешеходците. Представи си с кристална яснота каква кървава пихтия ще остане след автобуса. Какъв шок ще предизвика премазаното тяло на надутата кифла. И каква неопикуема удовлетвореност от възмездието ще изпита самата тя, Кими.

Успя обаче да се овладее. Знаеше, че в тълпата винаги се намира някой по-бдителен минавач. Възпря я и смътен спомен – кошмарен отзвук от миналото.

Вдигна ръкав към носа си и го подуши. Жената до нея беше сбърчила нос съвсем основателно. Платът вонеше отвратително.

Светофарът светна зелено. Кими тръгна по пешеходната пътека, влачейки куфара след себе си. Той подскачаше на раздрънканите си колелца. Смяташе това да е последното му пътуване. Беше дошло време да изхвърли старите дрипи.

И да претърпи поредната метаморфоза.

Насред гаровия салон, пред билетното гише, се мъдреше щендер с вестници – сякаш за да вгорчи допълнително живота на закъсняващи и незрящи. Докато вървеше през града, Кими вече бе успяла да разгледа водещите заглавия в днешната преса. Направо ѝ се догади от отвращение.

– Говеда – промърмори тя, подминавайки щендерите с поглед, вперен право напред.

Нещо обаче я накара да извърне леко глава. С крайчеца на окото си улови снимка на познато лице върху един от рекламните вестникарски афиши.

Само при вида на мъжа тялото ѝ се разтресе.

„Дитлеу Прам купува частни болници в Полша за 12 милиарда“ – пишеше под снимката. Плю върху плочките на пода и спря за миг, докато усмири гнева си. Ненавиждаше Дитлеу Прам. И него, и Торстен, и Улрик. Но един ден ще им покаже къде зимуват раците. Тъпкано ще им го върне. Нека само почакат.

Засмя се. Мъжът срещу нея ѝ се усмихна. Поредният малоумен наивник, който си въобразява, че знае какво става в чуждите глави.

Пак замръзна на място. Малко по-напред зърна Тине Плъха – на обичайното ѝ място, наведена напред, с натезжали клепащи. Олюляваше се, протегнала напред мръсната си длан. Издиханият ѝ мозък явно още се надяваше някой в това гъмжило да се смили и да пусне петак в шепата ѝ. Само наркоманите стоят така часове наред. Нещастни паразити.

Опита се да я подмине незабелязано и тръгна към улица „Ревентлов“, но Тине вече я беше видяла.

– Здравсти! По дяволите, чакай, Кими – долетя зад гърба ѝ гласът на Тине в прилив на неочаквана адекватност.

Тя не реагира. На оживени места Тине ставаше непредвидима. Само когато Кими я дръпнеше на някоя поусамотена пейка, мозъкът ѝ започваше да функционира нормално.

Затова пък беше единственият човек, който не изкарваше Кими от нерви.

По улиците вилнееше студен вятър и хората бързаха да се приберат по домовете си. Пред гарата чакаха пет

черни таксита „Мерцедес“ със запален двигател. „Поне едно ще остане, когато ми потрябва“ – съобрази тя. Само това я интересуваше.

Пресече диагонално улицата, теглейки куфара, и го остави до витрината на магазина за тайландска храна. Само веднъж ѝ се беше случвало някой да ѝ отмъкне куфара. Днес, в това ужасно време, навярно дори крадците си стояха вкъщи, и тази опасност не я притесняваше. Пък и да го гепят, все едно. Вътре нямаше кой знае какви ценности.

Всъщност чака на площада пред гарата не повече от десетина минути. После се появи потенциална жертва. От някакво такси слезе ослепително красива жена в палто от норка и много крехко телосложение, максимум 38-и размер. Дърпаше куфар на стабилни гумени колелца. Преди Кими набелязваше по-едри жени, но е всеизвестно, че от продължителния живот на улицата не се качват килограми, и напоследък се принуди да преосмисли целевия тип.

Отмъкна куфара, докато дамата се бе забляла в автоматата за билети във фоайето. Изниза се от задния изход и за нула време се озова до стоянката на такситата.

Практиката създава майстора.

Експедитивно натъпка куфара в багажника на първото такси и даде знак на шофьора да потегли веднага.

Извади пачка банкноти от джоба на палтото си.

– Ще получиш бакшиш, ако правиш каквото ти кажа – заяви тя, без да обръща никакво внимание на мнителния му поглед и потръпващите от погнуса ноздри.

След около час ще се върнат да вземат стария куфар. Кими – в нови дрехи и ухаеща на парфюма на непознатата.

Тогава ноздрите на таксиджията ще започнат да потръпват съвсем по друг начин.

2

Дитлеу Прам беше привлекателен мъж и го знаеше много добре. В бизнес класата на самолета съвсем не липсваха жени, повече от готови да чуят колко бързо може да ги закара с ламборджинито до дома си в Рунгсте.

Този път бе хвърлил око на блондинка със събрана на тила коса и очила с големи черни рамки, които ѝ придаваха недостъпен вид. Това го възбуждаше.

Опита се да я заговори, ала без успех. Предложи ѝ „The Economist“. На заглавната страница имаше снимка на атомна електроцентрала, заснета в контражур. Блондинката отхвърли любезното му предложение с категоричен жест. Той поръча на стюардесата да ѝ донесе специално питие, но избраницата му остави чашата недокосната. А когато самолетът от Шчечин се приземи в Каструп по разписание, той осъзна, че е пропилял нахалост деветдесет безценни минути.

Ето такива неща го вадеха от равновесие.

Крачейки нервно по остъклените коридори на трети терминал, той си набеляза жертва: несигурно стъпващ мъж, насочил се към транспортиращата пътека. Дитлеу ускори ход и го настигна точно когато старецът постави стъпалото си върху пътеката. Незабелязано подлагане на крак – и онзи щеше да се строполи върху стъклената преграда. Дитлеу вече си представяше как очилата се смъкват, а нещастникът отчаяно се мъчи да се изправи.

Едва се съдържаше да не осъществи замисленото. Така беше устроен. Заедно с останалите в групата бяха кажиречи закърмени с агресия. Не го намираще нито за про-

тивно, нито за срамно. Ако сега покоси стареца през краката, онази курва ще е виновна. Да беше се навила да му погостува! Само след час щяха да се въргалят между завивките.

Какво се преструва, че не ѝ се иска.

Мобилният звънна. Кръчмата „Странмьоле“ се стрелна в огледалото за обратно виждане. Пред него проблесна морето.

– Да – вдигна той глава и погледна екранчето. Обаждаше се Улрик.

– Мой познат я е видял преди два дни до пешеходната пътека към Централната гара на улица „Бернсторф“.

Дитлеу изключи MP 3 плеейъра си.

– Добре. Кога по-точно?

– В понеделник, на 10 септември, към девет вечерта.

– Ти какво предприе?

– С Торстен обиколихме района. Не я открихме.

– И Торстен ли се включи?

– Да. И без да ти казвам, се сещаш, че само ми се пречкаше.

– Кому възложи задачата?

– На Олбек.

– Добре. Тя как е изглеждала?

– Нормално облечена, доколкото ми обясниха. Отслабнала. Но миришела.

– Миришела?

– Да – на пот и пикня.

Дитлеу кимна. Ето това мразеше най-много у Кими. Не само че се случваше да се запиява за месеци или дори години, ами и никога не знаеш какво да очакваш от нея. Ту потъваше вдън земя, ту изникваше изневиделица и събираше всички погледи. Кими олицетворяваше най-голямата опасност в живота им. Единственото, което действително можеше да ги провали.

– Този път няма да ѝ позволим да се измъкне, нали, Улрик?

– Защо според теб ти се обаждам?

3

Чак когато слезе в подземията на Полицейското управление и застана пред тъмните офиси на Специалния отдел „Q“, Карл Мьорк осъзна, че отпускът и лятото са безвъзвратно отлетели. Включи осветлението и плъзна поглед по бюрото си, отрупано с безразборно нахвърляни папки, издути от претърпкване. Едва надви желанието си да затръшне вратата и да си бие камшика. В средата на стаята Асад беше намърдал ваза с гладиоли, достатъчна да блокира средно широка улица. Това никак, ама никак не подобряваше положението.

– Добре дошъл на работа, шефе! – проехтя зад гърба му.

Карл се обърна и срещна блесналите от бодрост и жизнерадост кафяви очи на Асад. Рядката му тъмна коса стърчеше приветливо на всички страни. От цялото му същество лъхаше приповдигната готовност да отдаде своята лепта пред олтара на полицията. Що за ентусиазъм!

– Какво става, Карл? – слиса се Асад, след като забележа унилия поглед на началника си. – Човек да не повярва, че току-що се връщаш от почивка!

– Самият аз не мога да повярвам – поклати глава Карл.

На третия етаж течаха поредните рокади. Проклетата полицейска реформа. Сигурно не след дълго Карл ще се нуждае от джиписес, за да открие кабинета на началника на Отдел „Убийства“. Отсъства някакви си три седмици,

а в службата вече бяха постъпили петима нови. Зяпаха го, все едно е паднал от Луната.

За какви, по дяволите, се мислят?

– Нося ти добра новина, Карл – подхвана Маркус Якобсен, докато погледът на Карл обхождаше стените на новия кабинет на шефа – хибрид между операционна и кризисен щаб от трилър на Лен Дейтън¹.

По стените се мъдреха снимки на трупове с изцъкленни очи в съседство с разноцветна амалгама от карти, диаграми и служебни графици. Обстановката навяваше впечатление за потискаща ефективност.

– Добра новина, казваш. Но на мен тук всичко ми подсказва обратното – отбеляза Карл и се тръшна на стола пред началника си.

– Очаква се да пристигнат гости от Норвегия.

Карл го изгледа изпод натежалите си клепачи.

– Доколкото подочух, става въпрос за петчленна делегация от Осло. Искат да разгледат Специалния отдел „Q“. Следващия петък в десет, да не забравиш? – усмихна се Маркус и му смигна. – Поръчаха да ти предам, че очакват визитата с нетърпение.

„И са единствените с тази нагласа.“

– По този повод ти осигурих подкрепление. Казва се Росе.

Карл се поизправи на стола.

Излизайки от кабинета на Маркус Якобсен, Карл дълго се мъчи да преодолее удивлението си. Неслучайно съществува поговорката, че лошото не идва само. Работното му време започна едва преди пет минути, а вече бе поел ангажимента да менторства на стажантка в администрацията. Да не говорим за ролята на екскурзовод на група

¹ Лен Дейтън (р. 1929) – английски писател на криминални и шпионски романи. – Бел. прев.

малоумници. По време на отпуска бе забравил за всички гадни задължения.

– Къде е новата, която ще обучавам? – попита той госпожа Сьоренсен.

Тъпата флърца дори не вдигна поглед от клавиатурата.

Карл удари леко по плота – да привлече вниманието ѝ. Но къде ти!

Някой го потупа леко по рамото.

– Ето го в целия му блясък, Росе. Имам удоволствието да ти представя Карл Мьорк – от плът и кръв.

Карл се обърна и се озова очи в очи с две удивително приличащи си жени. „Откривателят на черния цвят явно не е живял напразно“ – помисли си той. Въгленочерни, ултракъсо подстригани коси, наситеночерни очи и тъмни дрехи. Адски зловещо.

– За бога, Лис, какво се е случило с теб?

Най-дейната секретарка в отдела прокара пръсти през косата си, допреди три седмици руса, и го стрелна с кокетна усмивка:

– Харесва ли ти?

Карл кимна и насочи вниманието си към непознатата. Носеше обувки на високи токчета и го гледаше с усмивка, способна да срази и най-големия куражлия. Двете с Лис си приличаха много. Коя ли е запалила другата по този нов имидж?

– Запознай се с Росе. При нас е от две седмици и непрекъснато разпръсква великолепната си харизма. От днес я поверявам на теб, Карл. Грижи се добре за нея.

Карл влетя в кабинета на Маркус, подкован с множество възражения, но след двайсет минути осъзна, че е поставен пред свършен факт. Началникът му бе отпуснал седмица за подготовка преди пристигането на норвежката делегация. Карл нямаше друг избор, освен

да включи Росе в екипа си. Вече разчистили помещението в подземията, досега пълно с полицейски ограждащи ленти и други приспособления за отцепване на местопрестъпление, и го преустроили в неин кабинет, съобщил Маркус Якобсен. Въпросът за назначаването на Росе Кнюсен в Специалния отдел „Q“ не подлежеше на обсъждане.

Карл нехаеше под влиянието на какви мотиви началникът е взел това решение.

– Имала е отлични оценки в Полицейската школа, но се провалила на шофьорския курс. А провалиш ли се там, напълно те отписват, колкото и да си талантлив. Възможно е да е била твърде чувствителна да участва в акции, амбицията ѝ да работи в полицията обаче я подтикнала да учи за секретарка. Една година е била в Централното управление. Дойде при нас да замества Съоренсен, но тя вече се върна – поясни Маркус Якобсен, докато за петнайсети път завърташе кутията цигари в ръка.

– Защо тогава не я изпрати обратно в Централното, ако смея да попитам?

– Ами защо... Сред тамошните колеги възникнали пререкания... Това нас не ни засяга.

– Добре.

Думата „пререкания“ не предвещаваше нищо добро.

– Е, вече имаш секретарка, Карл. Тя е много добър кадър.

Едва ли имаше служител, когото Якобсен да не е оценил така.

– На мен ми се стори много симпатична – отбеляза Асад, за да окуражи Карл.

– Само да те светна: в Централното е плетяла интриги. Интригантите не са симпатични.

– Интри... Какво е това, Карл?

– Друг път ще ти обясня, Асад.

Помощникът кимна и отпи от ментовата отвара в чашата си.

– Да ти докладвам, Карл. С онзи случай, който ми възложи да проверя, докато те няма, не стигнах доникъде. Търсих къде ли не, но всички документи са изчезнали, докато горе местеха кабинетите.

Карл вдигна глава. Изчезнали? Наистина? Крайно време беше днес да се случи и нещо позитивно.

– Нищичко не открих. Но се поразрових из купчините в кабинета ти и виж какво намерих. Много интересен случай.

Асад му подаде светлозелена папка и застина в очакване.

– Да не възнамеряваш да ми висиш на главата, докато изчета документите?

– Ако не възразяваш.

Асад сложи чашата на шефското бюро. Карл изпълни бузите си с въздух и бавно го издиша, докато разтваряше папката.

Случаят датираше от лятото на далечната 1987-а. Годината върна Карл към зората на младостта му, когато заедно със свой приятел за пръв път посети карнавала в Копенхаген. Тук червенокосо момиче го научи да танцува самба. Тялото ѝ се носеше шеметно в ритъма на танца. Прекрасно усещане, особено когато завършиха нощта върху якето му зад един храст в Кралската градина. С тази фурия Карл, двайсет и няколко годишен, се почувства като истински девственник.

Хубаво лято беше. От Веле го преместиха в участъка на улица „Антони“.

Убийствата бяха извършени осем-десет седмици след карнавала, горе-долу по времето, когато червенокоската уви гъвкавите си бедра около друг ютландец, а Карл тръгна да опознава тесните улички на нощен Копенхаген. Стран-

но защо не си спомняше нищо по този толкова мистериозен случай.

Полицията открила двама младежи, брат и сестра, съответно на осемнайсет и седемнайсет години, пребити до неузнаваемост във вила недалеч от езерото Дюбесьо в Рьорви. Жестоките рани по тялото на момичето свидетелствали, че е била подложена на жесток побой и е умряла в страшни мъки.

Карл плъзна поглед надолу по листа. Не е била изнасилена. Ценни вещи не са били откраднати от труповите. Карл прочете още веднъж доклада от аутопсията и започна да прехвърля вестникарските изрезки. Статиите не бяха много, но затова пък с бомбастични заглавия. „Пребити до смърт“ – съобщаваше „Берлингске Тиденде“ с прекалено подробно за стила му описание на телата.

И двамата били открити до камината. Момичето – по бански, а брат ѝ – гол. В ръката си стискал бутилка коняк, пълна наполовина. Починал вследствие от удар с тъп предмет. По-късно разследващите установили, че оръжието на убийството е чук, намерен на една поляна между езерата Флюндерсьо и Дюбесьо.

Мотивите за убийството не били известни, но подозренията бързо паднали върху група ученици в пансион, отседнали по същото време в огромна семейна вила покрай брега на Флюндерсьо. Често се случвало да предизвикват размирици в местната дискотека – „Кръглото“ – и двама от местните отворковци здравата си изпатили от юмруците им.

– Стигна ли дотам, дето пише кого са заподозрели?

Карл изгледа Асад изпод присвити вежди. Надяваше се отговорът му да е достатъчно красноречив. Сириецът обаче не се впечатли:

– Прочел си, разбира се. В доклада се намеква, че бащите им печелели добре. През златните осемдесет, или както там ги наричат, хората масово се замогвали, нали?

Карл кимна. Тъкмо започваше да чете точно тази част.

Асад имаше право. И понастоящем бащите на тези хора до един бяха известни личности.

Карл отново прегледа имената на учениците от пансиона. Направо да се изпотииш. Оказваше се, че не само бащите им са богаташи и знаменитости. Част от младежите от компанията също се бяха издигнали. Родени със сребърна лъжичка в устата, направо я бяха позлатили. Дитлеу Прам например притежаваше цяла верига от луксозни частни болници, Торстен Флорин се титулуваше международно признат дизайнер, а Улрик Дюбьол-Йенсен трупаше активи като борсов аналитик. И тримата оглавяваха класацията на най-преуспелите датчани. В това число влизаше и наскоро починалият корабовладелец Кристиан Волф. Останалите двама членове на приятелската група обаче не се вписваха в тази звездна компания. Днес Кирстен-Мари Лесен беше кажи-речи потънала в неизвестност, а Бярне Тьоерсен, признан и осъден за двойното убийство, произлизаше от по-скромно семейство.

След като приключи с четенето на доклада, Карл хвърли книгата върху бюрото.

– Не разбирам как случаят е попаднал при нас – чудеше се Асад.

За разлика от обикновено, днес не се усмихваше.

– Нито пък аз – поклати глава Карл. – Вече има осъден за престъплението. Направил е самопризнания, получил е доживотна присъда и в момента е зад решетките. При това сам се е предал в полицията. Не виждам основания за съмнения. Случаят е приключен – той хлопна шумно папката.

– Така е. Но убиецът се е предал чак девет години след убийството.

– Е, и? Явил се е в полицията напълно доброволно. Когато е извършил престъплението, е бил само осемнай-

сетгодишен. Може животът да го е научил, че времето не притъпява угризенията.

– Какво значи „притъпява“? – не разбира Асад.

– Приспива, облекчава – въздъхна Карл. – Гузната съвест е продължила да го гложди, Асад. И то още по-ожесточено.

По лицето на арабина личеше, че в главата му кипи трескава мозъчна дейност.

– Нюкьобинг и Холбек са работили съвместно по случая. Включил се е и Отрядът за бързо реагиране. Но не виждам информация кой ни е препратил делото. А ти?

Карл плъзна поглед по корицата на папката.

– Не, никъде не е упоменато. Странна работа.

Ако колегите от двата полицейски окръга не бяха изпратили делото, кой тогава? И защо изобщо да отварят случая, щом вече има осъден с действаща присъда?

– А това? – прехвърляйки материалите, Асад се натъкна на известие от „Данъци и такси“ и го подаде на Карл.

Оказа се годишен отчет, адресиран до Бярне Тьоерсен, настанен в община Албертслунд, затвор „Врисльоселиле“ – мъжа, пребил до смърт двамата младежи.

– Виж! – Асад посочи огромна сума в графата за продажби на акции. – Какво ще кажеш?

– Че човекът произхожда от заможно семейство и в момента има време да се заиграва с парите си. Пък и явно се справя добре. Накъде биеш?

– Ако искаш да знаеш, родителите му са били съвсем обикновени хора, Карл. Единствен той от компанията в пансиона се е издържал със стипендия. Както виждаш, не е бил богаташко синче. Чети по-внимателно.

Асад се върна на предните страници.

Карл подпря главата си на длан.

Лошото на отпуските е, че рано или късно свършват.